

Z RÁJE DO RÁJE

TEOLOGIE APOŠTOLA PAVLA

NENÍ POKÁNÍ JAKO POKÁNÍ

„BŮH TVOŘÍ ZLO!“ OPRAVDU?

ROZVOJ DUCHOVNÍHO ŽIVOTA

NENÍ POKÁNÍ JAKO POKÁNÍ

postavíš se před Boží tvář?

Pokud sledujete světové dění, vážný stav v Americe, rozdmýchávání konfliktů přivádějících svět na pokraj války, lidskou zlobu a bezbožnost, stoupající vliv okultizmu, narůstající moc papežství i trestající vypuštěné kobylky v podobě muslimů ženoucích se obrátit svět na islám, není žádných pochyb, že se vrací náš milovaný Ježíš Kristus a dějiny zla budou brzy ukončeny. „*Jen až přijde Syn člověka, zdali nalezne víru na zemi?*“ (Lukáš18,8)

Dá se říci, že věřících je mnoho, ale těch, kteří studují Bibli, modlí se, je již méně; ale kolik je těch, kteří z hloubi srdce pláčí a lkají nad svým stavem a nad stavem církve?

Kolik je těch, kteří si bytostně uvědomují svou potřebu Ježíše Krista, a to natolik, že je to nenechá v klidu? Kolik je těch, kteří volají a křičí k Bohu v zoufalství nad svou bídou a nad svým hříchem touží, aby se jich Kristus zmocnil a přeměnil je? Kolik je těch, kteří jsou ochotni se obětovat, aby Bůh ve svém hněvu nezničil křesťanský lid? Právě takové lidi Bůh hledá a taková je touží mít. Pokud čekáš Kristův návrat, cítíš tu naléhavost dnešní doby? Nebo se vymlouváš na množství práce a nedostatek času?

„I hledal jsem mezi nimi muže, který by stavěl zed' a postavil se za tu zemi před mou tvář do trhliny, abych ji nezničil, ale nenalezl jsem. Vylil jsem tedy na ně své rozhořčení, skoncoval jsem s nimi ohněm své zuřivosti, uvalil jsem jejich cestu na jejich hlavu, je výrok Panovníka Hospodina.“ (Ezechiel 22,30.31)

Na koho? Bůh vylil hněv na svůj nevěrný lid! Ano, mezi věřícím lidem a Bohem je kvůli nevěrnostem velká trhlina a Bůh je připraven vylít již přetékající pohár svého hněvu. Boží hněv bude strašný a neujde mu nikdo, kdo nebude zapečetěn Duchem svatým a kdo nebude mít své srdce cele

IMPRESUM

Z RÁJE DO RÁJE

Nezávislý časopis Z ráje do ráje sleduje misijní účel. Časopis vychází nepravidelně. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat na adrese redakce. Žijeme v čase, kdy se dějiny tohoto světa uzavírají, jdeme přímou cestou za Bohem, naším Vykupitelem. Časopis můžete nabídnout svým sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti evangelia neslyšeli.

Redakce:

Marcela Juřicová
Alena Hotová
Jana Schlauer

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Marcela Juřicová - Ráj
Lubenská 630
73911 Frýdlant n. Ostr.
Tel: 0049 8031 9412291
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz
IČ: 02291959
MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdek Místek
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
IBAN:
CZ660100000865795310207
BIC: KOMBCZPP

Layout: Petr Poslušný

OBSAH

2	Není pokání jako pokání
A. DVOŘÁKOVÁ	ÚVODNÍK
8	Teologie apoštola Pavla
F. GEHORSAM	VLIV HŘÍCHU
12	„Bůh tvoří zlo!“ Opravdu?
M. DUNKA	ZAMYŠLENÍ
20	Rozvoj duchovního života	DUCHOVNÍ ŽIVOT
25	Hospodin je naším štítem	ZKUŠENOST
30	Pozvánka	

» *Otevři oči mé, abych
spatřoval divné věci ze
zákona tvého* «

Žalm 119.18

naplněno Kristovou přítomností, aby v něm již hřích neměl místo. Milí přátelé je psáno:

„Hospodin mu řekl: Projdi středem města, středem Jeruzaléma. Označíš značkou na čelech ty muže, kteří vzdychají a sténají nad všemi těmi ohavnostmi, které se uprostřed něho páchají. A oněm řekl, jak jsem slyšel: Procházejte městem za ním a pobíjejte; vaše oko ať se neslituje, nemějte soucit. Starce, mládence a pannu i malé dítě a ženy zabíjejte až do úplného vyhubení, ale k žádnému člověku, na kterém je ta značka, nepřistupujte. Začnete od mé svatyně.“ (Ezechiel 9,4-6)

Nenahánějí vám tato slova hrůzu? Začněte od mé svatyně. Začněte od těch MÝCH, kteří nečinili opravdové pokání, od těch, kteří si jen mysleli, že jsou Božím lidem, kteří chodili do shromáždění, jistě se modlili, možná i vnímali naléhavost doby a očekávali Krista, ale jejich srdce zůstalo neproměněné, vzpurné a nepoddajné. Jejich JÁ nezemřelo spolu s Kristem. Boží tichý hlas stále přehlušovali, potlačovali a stále se vedle Božího hlasu Ducha svatého objevovalo slovíčko ALE..... (ale to bude lepší takto, ale později, ale já mám chuť, ale já bych teď chtěl tohle, ale vždyť já jsem chudák, ale, ale, ale...).

Kristus dává podmíněné zaslíbení: *„Nyní tedy, budete-li opravdu **poslouchat můj hlas a zachovávat mou smlouvu**, budete mi zvláštním pokladem jako žádný jiný lid. Ano, celý svět patří mně, ale vy mi budete královstvím kněží a svatým národem.“* (2Mojžíšova 19,5-6) Ano, když budeme Bohu věrni, budeme dodržovat Boží přikázání, ale nejen na úrovni tělesné (nezabiješ, nesesmilníš...) ale i duchovní, naplněné láskou, kdy si budeme uvědomovat, že každé hrubé slovo druhého zabíjí a každá myšlenka ponižující druhého i Boha, je smilstvem. A jak to můžeme zvládnout milí přátelé? *„Jestliže budete opravdu poslouchat můj hlas.“* Ano, to můžeme zvládnout jen v naprosté pokoře, poddanosti Duchu svatému! A toho docílíme jedině tehdy, když budeme před Bohem z celého srdce volat: „Ježíši Kriste, už nechci být takový, jaký jsem, nenávidím svou povahu, která tě ukřižovala, nenávidím každé vzplanutí hněvu ve mém srdci, nenávidím každou sobeckou myšlenku, nenávidím každou chvilku své pýchy, zloby, hříšných vášní, touhy.... Staň se Ty mým Králem, aby až předstoupím před tvář Tvého Otce, viděl On, místo mne, špatného, jen Tebe, můj drahý Spasiteli....

Kde je pravá vroucnost, kde jsou roztržená srdce v postu a pláči? Kde jsou naříkající lidé, kteří si uvědomují bídnost svou i svých blízkých, ale ne jenom v hlavě - rozumem, ale celým srdcem, které se bude chvět v úzkosti o své spasení? *S bázní a s třesením spasení své konejte.* (Filipským 2,12)

Jen za takových podmínek můžeme spolu s Abakukem říci: „*I kdyby fíkovník nerozkvetl a na révě nebyla úroda, selhal výnos olivy a pole nevydala potravu, z ohrady zmizel brav a ve stájích nebyl skot, já se budu radovat v Hospodinu, budu jásat v Bohu, který mě zachraňuje. Panovník Hospodin je má síla...*“ (Abakuk 3,17-19) Pouze pokud spočineme cele a beze zbytku v Kristově náručí, můžeme mít jistotu, že budeme brzy a navěky s Ním. Bůh vyžaduje od křesťanů upřímnost, nespokojí se s málem, požaduje od tebe všechno! Ne jen část, ale celé tvé srdce..... „*Hospodin, tvůj Bůh, je oheň šířící, Bůh žárlivě milující.*“ (5Mojžíšova 4,24)

Připomeňme si události před horou Sinaj, kdy Bůh uzavřel se svým lidem smlouvu. Nebyla to smlouva pouze s Izraelským národem, ale i s těmi, kteří vírou dojdou zaslíbení v Kristu Ježíši.

„*Hospodin řekl Mojžíšovi: Jdi k lidu a posvěcuj je dnes i zítra. Ať si vyperou oděvy a jsou připraveni k třetímu dni, protože třetího dne Hospodin před očima všeho lidu sestoupí na horu Sinaj.*“ (2Mojžíšova 19,11) *Mojžíš sestoupil s hory k lidu, posvěcoval lid, a oni si vyprali oděvy. I řekl lidu: Bud'te připraveni za tři dny. Nepřistupujte k ženě. Třetího dne, když nastalo jitro, se na hoře objevilo hřmění, blesky a ohromný oblak a ozval se velmi silný zvuk beraního rohu. Všechn lid v táboře se trásl. Mojžíš vyvedl lid z tábora vstříc Bohu a oni se postavili na úpatí hory. Celá hora Sinaj byla zahalená kouřem, protože na ni sestoupil Hospodin v ohni. Vystupoval z ní kouř jako kouř z hrnčířské pece a celá hora se velice trásla. Zvuk beraního rohu byl stále silnější a silnější, Mojžíš mluvil a Bůh mu hlasitě odpovídal.* (verš 14-16)

Izraelský národ se měl před tím, než stanul před Boží tváří očišťovat, posvěcovat a to opravdově se vši vážností a upřímností. Když nastal čas a Bůh přicházel, aby dal lidu svůj zákon, Izraelité byli svědky Jeho majestátnosti, velikosti a svatosti. Celá hora se trásla, blesky šlehaly, ozývalo se mohutné trubení polnice. Izraelité si uvědomili jako nikdy předtím, odpornou povahu hříchu a svou vlastní vinu před tváří svatého

Boha. Lid volal k Mojžíšovi: „Mluv s námi ty a budeme poslouchat. Bůh ať s námi nemluví, abychom nezemřeli.“ (2Mojžíšova 20,19) Na Izraelity padla hrůza a moc dobře si uvědomovali, že nejsou hodni předstoupit před Boží tvář. Nechtěli s Bohem mluvit, přestože činili pokání.... „Roztrhněte svá srdce, ne svá roucha a navratte se k Hospodinu, svému Bohu, protože je milostivý a soucitný, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství, slitovává se nad zlem.“ (Joel 2,13) Není očištění jako očištění, není pokání jako pokání...

A co budeme říkat my, až se Kristus vrátí? Bude snad méně svatý, majestátný a velkolepý? Nepřijde snad Kristus při svém druhém příchodu s velkou slávou a mocí jako Pán pánů a Král králů? Sneseme Boží pohled

plný žáru Jeho spravedlnosti? Bude naše srdce skutečně očištěné Boží milostí a proměněné posvěcením Ducha svatého? Nebo budeme jako Izraelité volat „nemluv s námi, abychom nezemřeli“, protože budeme cítit, že hřích v našem srdci nebyl dokonale očištěn?

„Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu; pokloňte se tomu, který učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ (Zjevení 14,7) Řecké slovo „fobeo“ - „bát se znamená také „mít úctu“ a ta se dnes žel, všeobecně vytrácí. Bát se Boha neboli mít úctu k Bohu, znamená vyjadřovat Bohu lásku svou poslušností a mít úctu k Jeho přikázáním. „To je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání. A jeho přikázání nejsou těžká.“ (1Jan 5,3)

„Přimknete-li se k Ježíši v touze potvrdit své vyznání spořádaným životem a zbožným chováním, zachová vás, abyste nesešli na zakázané stezky. Budete-li neustále bdít, bdít na modlitbách a budete chovat se jako v bezprostřední Boží blízkosti, nepodlehnete pokušení a máte naději, že budete uchováni čistí, bezúhonní, neposkrvnění až do konce. Setrváte-li v naději pevně až do konce, utvrdí se vaše cesty v Bohu; a to, co bylo z milosti započato, bude

korunováno slávou v království Božím. Ovoce Ducha je láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, střídmost; proti tomu není zákona. Je-li v nás Kristus, ukřižujeme tělo s jeho vášněmi a žádostmi.“ (E.G.Whiteová 2T 148)

To jsou úžasná slova Boží služebnice. Zda konáme opravdové pokání, poznáme! „Je-li v nás Kristus, ukřižujeme tělo s jeho vášněmi a žádostmi.“

Pak zjistíme, že již:

- nežiji JÁ, ale žije ve mně KRISTUS.
- Už to nejsem JÁ, kdo určuje cesty každodenního všedního života, ale KRISTUS podle své libé vůle.
- Už to nejsem JÁ, kdo rozvíjí své myšlenky, ale DUCH SVATÝ, který je dává.
- Už to nejsem JÁ, kdo mluví planě, hněvivě, kriticky, ale JEŽÍŠ KRISTUS, který dovoluje, aby z našich úst vycházela jen laskavá slova.
- Už to nejsem JÁ, kdo dělá sobecké věci ke svému uspokojení, ale JEŽÍŠ KRISTUS, který dává průchod nesobecké službě.
- Už to nejsem JÁ, kdo dodržuje Boží zákon, ale JEŽÍŠ KRISTUS ve mně!
- Nikdy si nebudu myslet, že jsem dobrý/á, protože vše koná ON - JEŽÍŠ KRISTUS.

„Toto vám píšu, moji drazí, abyste nehřešili. Kdyby někdo zhřešil, máme u Otce přímlovce, Ježíše Krista, toho Spravedlivého.“ (1Jan 2,1)

Ale jak dlouho ještě....? Jak dlouho ještě potrvá než bude ukončena doba milosti a Kristus opustí nebeskou svatyni? Proste o dar pokání, jen Bůh může rozhorlit vaše srdce. Proste, aby vaše víra byla silná, a aby vaše srdce bylo naplněno nesobeckou láskou. Ještě je čas volat k Ježíši Kristu, aby vás změnil a nenechal ve vlažnosti!

„Pán neotálí s naplněním svého zaslíbení, jak si někteří myslí, nýbrž je k vám shovívavý, nechteže, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.“ (2Petr 3,9) ■

ALENKA DVOŘÁKOVÁ

TEOLOGIE APOŠTOLA PAVLA

„Zákon života a zákon smrti“

Takové slovní vyjádření nacházíme u apoštola Pavla v dopise křesťanům do Říma v osmé kapitole, kde ještě dodává, že zákon smrti je zákon hříchu. Jak tomu máme rozumět? Nebude to „slovíčkaření“, je to významově závažné, protože apoštolova teologická vyjadřování jsou, jak říká apoštol Petr, takové povahy, že je mnozí zneužívají, (2Petr. 3,16). Staví na nich své vymyšlené (tzv. zkreslené fabulace). V Písmu nalézáme v ep. Římanům 8,2.

spojení „...**zákon hříchu i smrti**.“ Kde se v Bibli mluví o zákonu smrti? A kdo je jeho autorem, kdo ho vydal a v jaké sbírce zákonů? To jsou otázky, které bychom si měli zodpovědět a ujasnit, abychom nebyli v nesprávném výchozím postavení. Kde a jak začít, to bychom si měli stanovit nejdřív.

Sóla skriptura

Problém jsme našli v písmu, a tam také musíme hledat jeho vyřešení. Ve skutečnosti to ani žádný „problém“ není, spíše půjde o to, jak celou záležitost v duchu biblické logiky vysvětlit. Obecně je známo, že jediným zákonodárcem je podle Písma Bůh sám. On ustanovil zákony a ty neměly být pro člověka drakonické, ale spíše preventivní (Drakonický ´= přísný, krutý, neúprosný. Pojmenování se vžilo podle starořeckého boha Dragona, který zákony zapsal). V celém zákoně, myšlen je tím morální zákon, není ani slovo o tom, že člověk něco musí, nebo nesmí. Co je ale dáno, jsou důsledky, které budou následovat, nebude-li dodržena a respektována zjevená Boží vůle. Bůh Stvořitel ustanovil nejrůznější zákony, bez nichž by sotva byl možný život člověka na zemi tak, jak ho známe. Kdyby například neexistoval fyzikální zákon o zemské přitažlivosti, jak by vypadal život na zemi? Poletovali bychom ve vzduchu jako astronauti, nebo bychom při chůzi také poskakovali jako oni, když bychom se chtěli přemístit z místa na místo? Některé fyzikální zákony se dají obejít, ale je k tomu potřeba použít jiný zákon. Vezměme si například fyzikální zákon o vzlaku a rychlosti. Každý ví, že věci těžší než vzduch nemohou létat právě díky zmiňované přitažlivosti. Jak je ale možné, že obrovská mnohatunová letedla vyrobená z kovu, naložená mohutným nákladem lidí nebo materiálu se nejen vznášejí, ale ještě se velkou rychlostí pohybují vpřed? Poznáním jiného zákona, už zmíněného zákona vzlaku, který vzniká prouděním vzduchu na náběžné hraně křídel letedla v závislosti na rychlosti, nejen že letadlo nepadá k zemi, ale ještě se pohybuje dopředu i s nákladem. Mohl bych uvést další podobné příklady, např. zákon hydrostatiky, takzvaný Archimédův zákon, podle kterého je těleso ponořené do kapaliny nadlehčováno silou, rovnající se váze vytlačené kapaliny. V důsledku toho potom obrovské, těžké zaoceánské, ocelové lodě plavou na hladině a nepotopí se. Moudrý řecký učenec to věděl už ve 3. století před Kristem. Dost ale s fyzikálními zákony, které jsou sice zajímavé, ale naše téma je jiné povahy.

Něco podobného ale nelze uplatňovat ani předpokládat v duchovní oblasti, kde vládne hřích a jeho důsledky. Obejít duchovní zákon, jiným zákonným ustanovením se ještě nikomu nepodařilo a nepodaří. Tento

zdánlivý rozpor v 8. kapitole a 2. verši, ale vyvolává mnoho otázek. Nemá však nic společného se zákony, které Bůh dovolil člověku poznat, jak bylo uvedeno na příkladech. O rozpor, byť zdánlivý, zde nejde. Druhému verši oné osmé kapitoly někteří rozumí tak, jakoby sám Bůh byl autorem a předkladatelem zákona hříchu i smrti. Bůh přece nemá s hříchem nic společného a se smrtí také ne. V předešlé kapitole, sedmé, je podobná situace. Je v ní ale patrná odpověď, abychom ji porozuměli. Když pozorně čtete verše 14-25 bez ohledu na jiná v tomto smyslu hovořící místa, měli byste rozpoznat, jak správně rozumět zdánlivému problému konce **23 a začátku 8. kapitoly**. Měli byste poznat, že Pán Bůh neustanovil žádný zákon smrti, ale upozornil, co následuje za nerespektování jeho vůle. Nechal na člověku, co si vybere a jaké důsledky za to ponese. Hrůzu nahánějící slovní spojení „**zákon hříchu i smrti**“, můžeme tedy interpretovat, jako *zákonitost, nebo vliv*, který přináší smrt. To už Pán Bůh nezměnitelně stanovil. Ale vždy nechával na člověku, co si vybere. Z argumentace apoštola Pavla vyplývá, jak silný může být, a je, vliv hříchu. To plyne i z gramatického použití souřadící spojky „i“, ve verši 8. - *zákona hříchu i smrti*. A protože postoj prvního člověka, který na sebe nechal působit vliv hříchu, ač nemusel, došlo k tragickému působení hříchu na celé lidstvo. A tady docházíme k nemístnému stanovisku těch, kteří říkají, že hřešit je lidské, a že hřešit budeme stále. Budeme? Ani Satan nás k tomu nemůže donutit a on to dobře ví. Tak to zařídil Pán Bůh. On ale také ví, (Satan) jak to udělat, aby dosáhl svého cíle, a daří se mu to. Kromě jednoho případu. O tom za malou chvíli. Aby člověk nemusel věčně vězet v hříchu a stále hřešit, jak někteří říkají, uzákonil institut vyznání a pokání, vyplývající ze skutečnosti, že zde byl přece jenom jeden člověk, který hříchu neměl, což se Satanovi moc nelíbilo, ale nemohl proti tomu nic podnikat. Mohl se však pokusit ho ke hříchu přimět, ale to se mu také nezdařilo, i když k tomu použil veškeré „umění“ které jako padlý anděl ovládal a Bůh mu je ponechal a této „výhody“ ho nezavál. Jinak by jistě Satan „protestoval“, že člověku nadržuje a jeho znevýhodňuje.

Ještě se chci krátce zmínit o jiném výroku apoštola Pavla v souvislosti s Ř 8,2. To místo Písma je v 1Kor 15,21. Tam je řeč o vymanění se ze smrti a to také za působení člověka. O koho se v tomto případě jedná, je zřejmé, ale kdyby měl někdo pochybnosti, a nebyl si jistý, potom verš druhý osmé kapitoly Římanům to odhaluje. Zákon Ducha života

a skutečnost Ježíšova vzkříšení, stojí proti všem intrikám, které ďábel použil.

Summa summarum

Shrneme-li všechno, co jsme zjistili a co je v Písmu k této problematice zapsáno, i to co jsme ani nezmínili v tomto pojednání, docházíme k závěru, že to, co napsal Petr o Pavlově teologii, je pravda, jíž mnozí obtížně rozumějí. Na druhou stranu při systematickém studiu je možné porozumět i někdy obtížné Pavlově formulaci. Byl to jeden z největších bohoslovců a filozofů prvního století po Kristu. Své závěry vždy věcně podepřel důkazy starozákonních prorockých odkazů, takže náboženští učenci jeho doby jim sotva kdy, mohli odporovat. I dnes se najdou takoví, kteří se budou vnitřně bouřit proti některým jeho závěrům, ale sotva stěží co na nich změní. I k tématu, které jsme letmo prošli, se podobné snahy vztahují. Nemyslím si ale, že by na svých závěrech mohli vystavět stavbu, kterou by jiní obdivovali. Napomůže-li naše uvažování tomu, že ubudou obdivovatelé falešných tezí, budu spokojen, že jsme zbytečně nemrhali drahocenný čas, jak tomu bývá, v některých důležitých aspektech života, mnohem, mnohem důležitějších, než nejzajímavější seriály na pokračování. Tam marníme drahocenný čas, který bychom měli věnovat některým hůře srozumitelným oddílům Bible, které jsou však pro naše spasení a záchranu, jako verše o kterých jsme uvažovali, v podání apoštola Pavla. To, co způsobilo Ježíšovo vzkříšení, ta síla a moc, která je definována jako „Zákon Ducha života“ je připravena působit i v nás a pomáhat nám. Je stále ochotná pomáhat nám, nejen porozumět slovům života, ale při jejich uplatňování v každodenním životě. Potom budeme schopni dokonaleji porozumět zdánlivě těžším formulacím, jako je ta, nad kterou jsme se zamýšleli ve slovech apoštola Pavla a které někteří „překrucují.“ Tím nikomu a ničemu neslouží, ale spíše škodí, a to především sami sobě. Kromě toho jejich působením vznikají jakési „nové doktríny“ křesťanského učení, které matou, a znejišťují věřící, působí neklid a nejistotu tam, kde by měla být jistota a pevné přesvědčení. To bylo také hlavním mottem života apoštola Pavla: „Já vím, komu jsem uvěřil.“ ■

FRANZ GEHORSAM

„BŮH TVOŘÍ ZLO!“ OPRAVDU?

Miloslav Dunka

Člověk, který věří, že Bible je Božím slovem seslaným k poučení lidstva o plánu spasení, stojí před nemalým úkolem. Kromě jiných záludností, kterým musí čelit, také musí zdolávat (1) výrazové překážky, které jsou dány velkým časovým odstupem mezi dneškem a dobou, kdy knihy Bible byly napsány; (2) musí dobře pochopit celou soustavu pravd Starého a Nového zákona, které do sebe harmonicky zapadají; (3) musí být schopen tyto věčné pravdy předávat druhým lidem takovým způsobem, který je přístupný i dnešnímu člověku; (4) musí čelit mnohým, často záludným útokům proti těmto pravdám ze strany falešných nauk; a v neposlední řadě (5) také musí překonávat překážky nastražené nepřítelem spasení ve formě mnohých moderních biblických překladů, které se představují křesťanské veřejnosti jako „lépe srozumitelné pro člověka 21. století.“ Tento poslední bod si zaslouží samostatnou studii, aby každý, komu leží na srdci šíření nepřekrouceného Božího poselství záchrany, nemusel bloudit v současném babylonu moderních překladů. A to platí nejen pro české prostředí, ale i pro ostatní jazyky národů, do kterých se Bible překládá.

Tento článek však chci věnovat prvnímu z uvedených bodů – výrazovým rozdílům mezi jazykem z doby biblické a jazykem dneška. Osobně jsem začal studovat Bibli zhruba před 37 lety, a přestože jsem měl znamenitý dar od Boha milovat starý jazyk a rychle chápat i cizí jazyky, nacházel jsem v Bibli vyjádření, kterým jsem dlouho nerozuměl. Popravdě řečeno, ještě i dnes v ní narážím na vyjádření, která mi nejsou zcela jasná. A každý poctivý student Bible vám řekne totéž. Po tak dlouhém čase studia však mám pro každého studenta jedno občerstvující povzbuzení: pokud tyto překážky nehodíte za hlavu jako „nepochopitelné“, „nepotřebné“, nebo „nevýznamné pro spasení“, pak vás jednoho dne Bůh odmění náhlým osvětlením daného problému. Trpělivost je znamenitým ovocem víry, a působí dokonale i v tomto případě. Pán Ježíš přirovnal nebeské království (ke kterému je Bible klíčem) k pokladu

zakopanému v poli. Abychom se k němu mohli dostat, je potřebí vynaložit úsilí – velké úsilí. Je třeba utužit svaly a kopat – a nepřestávat. Po čase pak zjistíte, že těch obtížných, „nepochopitelných“ výrazů ubývá, a vám narůstá radost z hlubšího pochopení Božího slova. Jakmile člověk z nějakých důvodů ztratí odhodlání klást Bohu otázky, ztrácí před Ním důkaz, že o Jeho poselství má ještě stále zájem. Stejně tak důležité je modlit se o pochopení. Přistupovat ke studiu Božího slova bez pokorné modlitby je odsouzené k nezdaru. Takový člověk jen pokračuje v bloudění.

Nedávno jsem byl postaven před otázku, zda Bůh tvoří zlo. Vlastně to ani nebyla otázka, bylo to *tvrzení*, že Bůh tvoří zlo. Jako důkaz mi byl uveden verš z Knihy Izaiáš 45,7. Bůh v něm oznamuje Kýrovi (Cýrovi), perskému králi, který musel ještě celé století počkat na své narození, že On (Bůh) je tím, „... Kterýž formuji světlo, a tvořím tmu, působím pokoj, a tvořím zlé, já Hospodin činím to všechno.“

Zdá se, že kamenem úrazu mezi těmi, kteří se tohoto verše chytili, je výraz *tvořím zlé*. A skutečně – ať se na tento výraz podíváme ve světle kteréhokoliv jazyka, který je nám dostupný, vždy tam najdeme slovo „tvořím“ a slovo „zlé“ nebo „zlo.“ Je to proto, že i v hebrejském originálu to zní právě tak – ער ארוב (bore' ra'). Slovo bara (ארב) – tvořit – nacházíme v samotném prvním verši knihy Genesis: „Na počátku stvořil (ארב) Bůh nebe a zemi.“ Český výraz „tvořím zlé“ je proto v našem případě poctivým překladem.

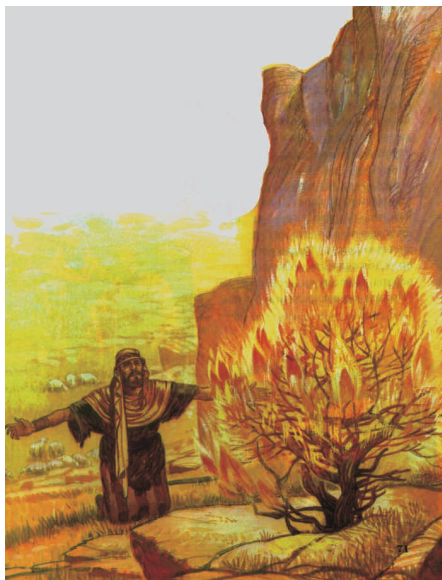
Máme tedy oprávněný důvod k tvrzení, že Bůh je „tvořitelem“ nebo dokonce „stvořitelem“ zla tak, jak dnes chápeme slovo „tvořit“? Thomas A. Edison vytvořil první elektrickou žárovku – je tedy tvůrcem a původcem žárovky. Bratři Wrightové sestrojili první letadlo – jsou tedy tvůrci, nebo původci aeronautiky. Můžeme také říci, že Edison je odpovědný za počátky žárovky, Wrightové jsou odpovědní za počátky letectví.

Je-li Bůh stvořitelem zla, pak je i On za zlo jistě odpovědný, že? Dříve než se na to podíváme z hlediska všeobecné zvyklosti biblického vyjadřování, pokusme se takovýto „textově logický závěr“ vztáhnout na kontinuitu biblického poselství o Božím charakteru:

Když Mojžíš toužil uvidět Boha vlastním zrakem, bylo mu řečeno, že žádný člověk nemůže vidět slávu Hospodinovu a zůstat naživu (viz Exodus 33,20), a tedy ani Mojžíšovi to nebylo dovoleno. Obdržel však od Boha privilegium, že až Jeho sláva půjde kolem, Bůh ho přikryje „svou rukou,“ aby nezahynul (Exodus 33,18-23). Řekl mu, že uvidí jen „hřbet můj, ale tvář má nebude spatřena.“ (v. 23). Proč nemůže člověk vidět Boha jako před pádem

do hříchu? Důvodem je jeho hřích, který je neslučitelný s Boží slávou, Boží povahou. Když byl nakonec Mojžíš vystaven Boží přítomnosti, Hospodin volal: „Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosti a pravdě. Milosrdenství čině tisícům, odpouštěje nepravost a přestoupení i hřích, a kterýž nikoli neospravedlňuje vinného, navštěvuje nepravost otců na synech a na synech synů do třetího i čtvrtého pokolení.“ (Exodus 34,6.7). Jak si dát dohromady to, že na jedné straně je Bůh milosrdný k hříšníkovi (který činí pokání a zříká se hříchu), odpouští jeho hřích, neospravedlňuje

nekažícího hříšníka ani jeho nekažící děti atd., a na druhé straně to, že On sám je „stvořitelem zla“? Věříme, že hřích je zlo? Proč nemůžeme vidět Boha bez toho, aniž bychom zemřeli? Je-li v Bohu nějaký hřích, nějaké zlo, pak se jistě nemusíme bát Jeho přítomnosti, protože v nás je hřích také. Neměli bychom zapomínat, že první lidská bytost byla stvořena „k Božímu obrazu.“ Je-li tedy zlo i v Bohu, není třeba se obávat pohledu do Jeho tváře.

Jenže Bůh říká, že On *není* jako člověk. Bůh se nemění. „Já Hospodin neměním se, protož vy, synové Jákobovi, nevzali jste skončení.“ (Malachiáš 3,6). Jestli byl od nekonečna původcem života a pokoje, kdy se tedy hřích stal součástí Jeho myšlení a tvoření? Hřích přece zákonitě vede k smrti, ne k životu! Jak je možné, že změnil svůj postoj, když se nemění? „Každý, kdož se narodil z Boha, hříchu nečiní; nebo símě jeho v něm zůstává, aniž může hřešiti, nebo z Boha narozen jest.“ (1 Jan 3,9) Proč ten, kdo se narodil z Boha, „nemůže hřešiti“? Protože v něm přebývá Boží símě pravdy, života, símě čistoty od hříchu a zla. Apoštol Jan říká ve své První epištole 4,8, že „Bůh je láska.“

Jestli dovolíte, já to chápu tak, že Bůh je láska *neposkrvněná hříchem*. Láska, která vedla Syna Božího až na kříž. Nejzazším, zákonitým a nevyhnutelným ovocem hříchu je smrt, zánik, totální zničení. Spasitel zemřel proto, že hřích celého světa vzal na sebe. A hřích Ho zabil. Ten, který nezhřešil ani myšlenkou,

a kterému je hřích naprosto nepřírozený, se vzdal svého života ve prospěch každého hříšníka, který tuto nekonečnou oběť přijme. Na to, abychom alespoň mlhavě pochopili, jak nutně ve svém životě tuto lásku potřebujeme, jak se láska projevuje, co činí a co nečiní, je třeba často a dobře studovat třináctou kapitolu První epištoly ke Korintským. Proč synové Jákobovi (Boží církev) „nevzali skončení“ (nebyli pro své hříchy zničeni)? Protože Bůh je láska, nikdy se nemění, vždy byl láskou a vždy jí bude. To je důvod, proč jim chce dát všechny možnosti, všechny příležitosti k nápravě dřív, než vyřkne ono konečné a neodvolatelné „Dokonáno jest.“ Tak, jak to učinil s lidmi před potopou, jak to učinil s lidmi v Sodomě a přilehlých městech, jak to učinil s Amorejskými při návratu Izraelitů z Egypta, tak to učiní i s dnešním světem a s církví, která očekává Jeho druhý příchod, ale nečiní pokání. Ti, kteří mají uši k slyšení a oči k vidění, jistě vědí, že se připozdívá. Příležitosti k nápravě jsou téměř vyčerpané. Duch svatý stále ještě působí na srdce člověka, aby se vrátil k Bohu a nezhynul s nekajícími, protože On je láska, a protože se nemění.

Nyní se zamysleme nad tím, jak se bibličtí pisatelé vyjadřovali. Každý písmák ví, že to byli lidé všech vrstev společnosti – od králů, vůdců celých národů, učenců a proroků až po ty, kteří měli sotva základní vzdělání. V drtivé většině je proto biblický text napsán jazykem, který je všem srozumitelný – takovými výrazy, které jsou (nebo byly ve své době) používány širokou veřejností.

A tak nacházíme například v První epištole Petrově 3,12, že proti lidem činícím zlé věci, je nastaven „zuřivý obličej Páně.“ Je sice pravda, že slovo „zuřivý“ bylo do tohoto textu vloženo překladatelem kralického Nového zákona (a je tam tedy otištěno v kurzívě), ale je tam vloženo zcela oprávněně, protože věděl, že zde Petr cituje slova proroka Nahuma 1,2-6.

Jak však chápeme „zuřivého Boha“ *my*? Jako nepřičetnou bytost, jednající z popudu nízkých vášní a bez racionálního uvážení? Při pozorném čtení těchto a podobných vyjádření v Bibli musíme mít na mysli, že se zde jedná o trvalý spor mezi dobrem a zlem, mezi hříchem a spravedlností, a že přízeň nebo nelibost (v našem případě vyjádřená slovem „zuřivost“) Boží je dána tím, na čí straně v tomto sporu stojíme *my*. Protože Bůh je láska, nemůže se na nekajícího hříšníka, který ve svém životě znovu a znovu křížuje Krista, dívat přívětivě. Je pravdou, že s většinou hříšníků má trpělivost a dává jim mnohé příležitosti k nápravě, ale to nic nemění na tom, že má vůči jejich hříchu nesmiřitelný postoj. Ve chvíli, kdy hříšník celým srdcem přijme Krista jako vůdce svého života, překážka bránící Boží přízni je odstraněna. Omilostněný hříšník se nyní může těšit z mnohých zaslíbení daných těm, kdo jsou ochotni vložit své

hříchy na Krista jako Beránka Božího (Jan 1,29). Ale protože se Bůh nemění, hříšník, který nikdy neučiní pokání, bude nakonec vystaven Boží nelibosti. Ať už si vybereme slovo *nelibost* nebo *zuřivost*, vždy to bude to nejhroznější, co člověk může zažít.

Podobným příkladem je výrok Pána Ježíše v evangeliu Matoušově 10,34-36. „Nedomnívejte se, že bych přišel pokoj dáti na zemi. Nepřišel jsem, abych pokoj uvedl, ale meč. Přišel jsem zajisté, abych rozdělil člověka proti otci jeho, a dceru proti mateři její, a nevěstu proti svegruši její. A nepřátelé člověka budou domácí jeho.“ I zde nepřátelé Božího slova (ať už vědomí nebo nevědomí) vysvětlují Kristův příchod, jako příčinu rozdělení uvnitř rodin – meč, symbolizující násilí, nepřátelství a válku. Proč ale Kristus na jiném místě říká, „Pokoj zůstavuji vám, pokoj můj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermuťte se srdce vaše, ani strachuj...“? Jan 14,27. Máme zde další důvod si myslet, že Bible si protiřečí? I zde je zdravé biblické učení obhájeno znalostí Boha a Jeho poselství světu: nepřátelství vzniklé tím, že někdo přijme Krista, je jen reakcí Božích nepřátel – jelikož nenávidí Spasitele a Jeho zásady, nenávidí i Jeho následovníky. To je jediným důvodem tohoto nepřátelství, o kterém zde Kristus hovoří. Odpovědnost za nepřátelství vůči Kristovým poslům nesou ti, kdo Ho *nepřijímají*. 1. Janova 3,11-13 říká toto: „Nebo toť jest to zvěstování, které jste slýchali od počátku, abychom milovali jedni druhé. Ne jako Kain, který z toho zlostníka byl a zamordoval bratra svého. A pro kterou příčinu zamordoval ho? Protože skutkové jeho byli zlí, bratra pak jeho byli spravedliví. Nedivte se, bratří moji, jestliže vás svět nenávidí.“ Proč Kain nenáviděl a zabil svého bratra? Bible dává jen jediný důvod – protože skutkové Abela byly spravedlivé. Lidskými slovy bychom mohli říct, „protože Abel byl lepším člověkem než Kain.“ Nenávist vůči pravdě se nedá vysvětlit lidskými argumenty. Bylo by to totéž jako obhajovat hřích. Proto Bůh viděl za dobré dát nám takovou odpověď. A v knize Přísloví 29,27 Bůh říká, že „Ohavností spravedlivým jest muž nepravý, ohavností pak bezbožnému, kdož upřímně kráčí.“ Tohle pravidlo se táhne celými věky a bude v platnosti až do konečného zničení hříchu.

V knize Daniel 2,21 čteme, že Bůh „sesazuje krále, i ustanovuje krále.“ Duchovně krátkozraký čtenář může říct, že pokud je Bůh odpovědný za ustanovování králů, pak je odpovědný i za jejich činy. Z velkého množství historických králů a potentátů můžeme jmenovat např. císaře Nera, říšského kancléře Adolfa Hitlera, diktátory jako byli Mussolini, Qaddafi, Stalin, Hussein, a stovky dalších. Ale ten, kdo zná Boží charakter a Jeho plán spasení, ví, že

takové zruďné postavy jsou jen ovocem nepřátelství vůči Bohu. A také to, že směřujeme ke konci všech věcí, kdy každý bude „odměněn“ za své jednání; diktátoři za své zneužívání druhých a pokorní za svou pokoru.

V knize Job 38,4-6 Bůh říká: „Kdes byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, jestliže máš rozum. Kdo rozměřil ji, víš-li? Aneb kdo vztáhl pravidlo na ni? Na čem podstavkové (základové) její upevnění jsou? Aneb kdo založil úhelny (základní) kámen její...?“ Chceme to vykládat tak, že země má základy jako při stavbě domu, nebo že má „základní kámen“? Bůh vedl své pisatele tak, aby Jeho slovo vyjadřovali tím nejkrásnějším, nejpůsobivějším a nejúčinnějším jazykem, který je srozumitelný každému nezaujatému člověku.

Tak tomu je i s mnohými obraznými, poetickými výrazy, a tak tomu je i s výrokem u Izaiáše 45,7., „...formuji světlo, a tvořím tmu, působím pokoj, a tvořím zlé, já Hospodin činím to všechno.“ A tak tomu je i v knize Pláč Jeremiášův 3,38. „Z úst Nejvyššího zdali nepochází zlé i dobré?“ Boží spravedlnost, díváme-li se na ni z pohledu naší hříšné existence, se nám jeví jako zlá (nesmiřitelná), zůstaneme-li zatvrzele v hříchu; ale bude se jevit jako dobrá, podíváme-li se na ni skrze Kristův kříž a hříšníkovo spasení v Ném.

Jobova manželka mu radila, aby zlořečil Bohu a zemřel. Jeho odpověď byla, že mluví jako „jedna z bláznivých,“ a pak pokračuje, „Dobré-li jen věci brátí budeme od Boha, zlých pak nebudeme přijímati?“ I zde musí student Bible brát v úvahu, že výraz „zlé věci od Boha“ je vyjádřením z perspektivy člověka, který tyto „dobré“ nebo „zlé“ věci přijímá. Bůh na nás dopouští věci, jež máme rádi a jež jsou nám příjemné, ale také věci, které jsou nepříjemné, smutné, nebo zničující. Biblický jazyk takovéto věci představuje tak, že obojí – „dobré“ i „zlé“ přijímáme z Boží ruky. Je zajímavé, že i v moderním jazyce se v mnoha případech také takto vyjadřujeme. Říkáme např., že někdo měl zlý (těžký) život. Život sám o sobě není zlý. Je to dar, bez něhož bychom neexistovali. Ale zážitky a události během života jsou někdy velmi svízelné. A my to jen krátce vyjádříme, že člověk měl „zlý život.“ A když to tak řekneme, každý tomu rozumí. Proč tedy stejnému principu nerozumíme, když na něj narazíme v Bibli? Je možné, že to je proto, že tam chceme najít záminku pro náš vzdor, pro uplatnění naší pychy a vzpoury? Přemýšlejme o tom.

Způsobů, jak zneužívat Boží slovo, jsou tisíce. A nepřátelé spasení toho s velkým úspěchem využívají. Účelem tohoto článku však není uvést všechny příklady takových zneužití – bylo by jich asi tolik, kolik je v Bibli vět.

V prvním díle *Vybraných poselství* (Selected Messages, vol. 1) na stranách 20 a 21 čteme toto: „Biblické pravdy jsou jako ukryté poklady. Musíme je

zkoumat, kopat a vyvíjet velké úsilí. Ti, kteří hledí na Písmo jen povrchně, budou při své povrchní znalosti, o které si myslí, že je velmi hluboká, hovořit o rozporech v Bibli, a budou zpochybňovat její autoritu. Ale ti, jejichž srdce je v souladu s pravdou a povinností, budou Písmo zkoumat se srdcem připraveným k přijetí božských vjemů. Osvícená duše vidí duchovní jednotu, a vidí jen jednu zlatou nit, jež spojuje celek. K tomu však, aby člověk vystopoval tuto vzácnou zlatou nit, to vyžaduje trpělivost, myšlení a modlitbu. Pronikavé neshody ohledně Bible vedou ke zkoumání a zjevují vzácné poklady pravdy. Mnoho slz bylo prolito a mnoho modliteb předloženo Pánu, aby otevřel brány pochopení svého slova.

Bible nám není dána v nějakém bombastickém, nadlidském jazyce. Na to, aby Ježíš zasáhl člověka tam, kde se nachází, vzal na sebe lidství. Bible musí být dána v jazyce lidí. Všechno, co je lidské, je nedokonalé. Jedním slovem se vyjadřují různé významy. K vyjádření jedné myšlenky neexistuje jen jedno slovo. Bible nám je dána pro praktické cíle.

Způsob, jak se slova vtisknou do paměti, je u každého člověka jiný. Ne všichni chápou výrazy a výroky stejně. Někteří chápou biblické výroky tak, aby vyhovovaly jejich způsobu myšlení a jejich případům. Předsudky, předpojatost a vášně mají tak silný vliv, že zatemní chápání a zmatou mysl i při čtení slov svatého Písma.

Učedníci, kteří šli do Emaus, se potřebovali vymotat ze svého výkladu Písma. Ježíš s nimi krácel v „zamaskování“ a hovořil s nimi jako člověk. Počal od Mojžíše a proroků a učil je ohledně sebe samého, že Jeho život, Jeho poslání, Jeho utrpení a Jeho smrt je jen to, co slovo Boží předpovědělo. Otevřel jim mysl, aby mohli pochopit Písmo. Jak rychle srovnal spleť jejich názorů a ukázal jim jednotu a božskou pravdivost Písma! A jak zoufale potřebují i lidé v dnešní době rozuzlit své chápání!

Bible je napsána inspirovanými lidmi, ale není Božím způsobem myšlení a výrazu. Je napsána lidským způsobem. Bůh zde není představen jako pisatel. Lidé často říkají, že takový či onaký výraz nezní jako od Boha. Ale Bůh se nevtěsna do slov, logiky a rétoriky, aby podle nich byl posuzován. Pisatelé Bible byli Božími pisateli, ne Božím perem. Pomyslete na různé pisatele.

To, co je v Bibli inspirované, nejsou slova, ale lidé. Boží inspirace nepůsobí na slova člověka nebo jeho výrazy, nýbrž na *člověka samotného*, který je pod vlivem Ducha svatého naplněn myšlenkami. Ale slova pak přijímají pečeť jeho myšlení. Proniká jím božská mysl. Božská mysl a vůle se sloučí s lidskou myslí a vůlí. Tak se výroky člověka stávají slovem Božím.“

Co říct na závěr? Asi to, že i dnes si neobrácení laici a kazatelé plní hlavu smetím falešných učením. Je příliš mnoho těch, kteří chápou lidskou životní zkušenost podle satanské představy, že dobro a zlo musí existovat společně, aby se navzájem vyvažovaly, podobně jako to vidíme ve filozofii *ying* a *yang*. A s takovým postojem přistupují i ke čtení Božího slova. Z toho pak pramení politováníhodná neznalost Písma mezi laiky i kazateli. Adventisté sedmého dne byli v minulosti vždy považováni za svědomité studenty Bible. Čím více se však přibližuje Kristovo království, tím více se mezi nimi rozmáhá duchovní ignorantství. Studujte dobře záznam u Matouše 21,22-32. Když pozorujeme duchovní vývoj v církvi, musíme s lítostí říct, že se na ní od Kristových časů nic nezměnilo. Stále jsou v ní dvě třídy lidí. Jak se na tehdejších duchovních vůdcích naplnilo, že je publikáni a nevěstky předešli do Božího království, tak se to naplňuje i dnes. Hříšníci se hromadně obracejí k Bohu, zatímco pastoři a vystudovaní teologové v takzvané „vyšší biblické kritice“ zůstávají v temnotách. Dlouholetí církevníci odevzdávají svou věčnou budoucnost do rukou svých pastýřů, namísto aby do své mysli vpustili Ducha svatého. Pán Ježíš smutně prohlásil k tehdejším kněžím a dnešním vůdcům: „Aj, zanechán bude vám dům váš pustý.“ Lukáš 13,35.

Máte stále ještě dojem, že Bůh je tvůrcem zla? Pokud ano, musím vás varovat, že děláte přesně to, co od vás požaduje satan: Přičítáte jeho vlastnosti Bohu. Zlo se nedá „stvořit.“ Stvořené věci jsou jen dobré. Můžete se o tom přesvědčit v 1. knize Mojžíšově 1,31. **Zlo může jen parazitovat a ničit věci dobré, podobně jako hniloba ničí lahodné ovoce. Dobro, stejně jako lahodné ovoce, může velmi dobře existovat samo o sobě – bez existence zla. Zlo bez dobra existovat nemůže, protože není, na čem parazitovat.**

2. Petrova 1,20.21 říká, že „žádného proroctví Písma výklad nezáleží na rozumu lidském, neboť nikdy z lidské vůle nepošlo proroctví, ale Duchem svatým puzeň byvše, mluvili svatí Boží lidé.“ Zde máme jasný princip, že Boží slovo může být vykládáno jen a jen skrze téhož Ducha, kterým bylo inspirováno. Je nám také řečeno, že v posledních časech budou v církvi lidé „chodící podle svých vlastních žádostí,“ učící nezdravá učení, produkující „knihy nového řádu,“ a „shromažďující učitele a učedníky sami po sobě.“ Takové chci varovat – nebojujte proti Bohu, abyste na vahách soudu nebyli nalezeni obtěžkaní hříchem podvodu. Až se čas naplní, z Božího hněvu nebude úniku.

Nechť pokoj Boží spočine na každém věrném následovníku Kristovu. ■

Otázky a komentáře k tomuto článku můžete adresovat na: pradeltorno@gmail.com

ROZVOJ DUCHOVNÍHO ŽIVOTA

Charakter naší doby a události konce, které se v krátkém čase započnou, vyžadují vysoký rozvoj našeho duchovního života, a to:

– odraz dokonalého Kristova charakteru, to znamená Jeho spravedlnosti, Jeho Ducha a Jeho lásky. Toto je poselství pro nás na dnešní dobu.

Jestli opravdu toužíme být spolu s naším milovaným Spasitelem v nebesích, musíme již zde na zemi s Ním chodit. Tak jak to dělal Enoch.

Ve **Svědectvích pro církev** v 8. svazku, na str. 329, čteme: **„Zkušenost Enochova má být naší zkušeností.“** A jakou zkušenost Enoch měl?

– Chodil s Bohem, byl proměněn a vzat do nebe.

Co to v praxi znamená chodit s Ježíšem, tak jak to dělal Enoch?

V knize **„Velký spor věků“ (VLB)** na str. 555, (český př. 395) čteme: **„V oblasti duševní i duchovní platí zákon, že zabýváme-li se něčím blíže, měníme se podle toho. Mysl se poznenáhlu přizpůsobuje věcem, u nichž prodlévá. Připodobňuje se tomu, co uvykla milovat a ctít. Člověk se nikdy nepovznese nad své měřítko čistoty, dobroty nebo pravdy.“** Proto Bůh skrze apoštola Pavla praví: **„My pak všichni odkrytou tváří slávu Páně (charakter) jako v zrcadle spatřujeme, v též obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně“** (2Kor 3,18).

Žalmista David a jeho syn – Šalomoun - znali zásadu zdokonalování charakteru: **„Nepředstavím sobě před oči věci nešlechtné...“** (Žalm 101,3). **„Oči tvé at' k dobrým věcem patří, a víčka tvá at' přímě hledí před tebou“** (Přís 4,25).

Miliony lidí se dnes dívají na mnoho škodlivých televizních programů, a tímto způsobem vlastně dovolují satanu **„zdobit“** svůj charakter k jeho obrazu. Na světě jsou pouze dvě skupiny lidí: Jedna, která ozdobuje svůj charakter podle satanova vzoru a druhá, která zdokonaluje (zdobí) svůj charakter podle vzoru **JEŽÍŠE KRISTA**.

Musíme si určit program každodenního duchovního života. Níže je představeno schéma – plán, který díky lásce a milosti i péči Boží byl vypracován a použit v mém osobním duchovním životě s **KRISTEM**.

Každý z vás ho může s úspěchem použít, nebo jestli je zapotřebí – přizpůsobit si ho. Ať se stane, jak každý chce, ale je velmi důležité, by byl systematicky (každodenně) používán v duchovním životě s Ježíšem.

Když skrze každodenní používání tohoto programu vejdemo v osobní živý svazek jednoty a spojení s Ježíšem, když **ON** se nám stane prvním, posledním i vším, pak i naše doufání v Něho se upevní, naše láska začne žít, a Jeho Duch nás pronikne hlouběji a budeme dokonaleji odrazet charakter **JEŽÍŠE** – tehdy cíle bude dosaženo.

PROGRAM KAŽDODENNÍHO DUCHOVNÍHO ŽIVOTA

Bůh skrze Ducha prorockého radí v knize „**Naše vysoké povolání**“ na str. 116: „**Tvoje první myšlenka ráno by měla být věnována Tomu, v němž je soustředěna tvoje naděje na věčný život.**“

1. Ráno, když jsi ještě v posteli, probudil ses a tvoje myšlení začalo pracovat, tvoje myšlenka má být: – „**Děkuji Ti Bože za život, děkuji Ti Pane Bože za dobrý sen, děkuji Ti Pane za dobrý odpočinek.**“
2. V knize „**Cesta ke Kristu**“ na str. 70 (český př. 48) Bůh radí: „**Posvět se Bohu hned ráno, to ať je tvá první činnost. Modli se: »Přijmi mě, Pane, celého jako své vlastnictví. Kladu všechny své plány k tvým nohám. Použij mne dnes ve své službě. Zůstaň ve mně a dej, abych své dílo dokončil v tobě.«**“
3. Duch prorocký radí, abychom každodenně četli **Izaiáše 53,1-8.12**, také i **1Kor 13,1-8.13**. Modli se vždy před čtením Písma svatého i Ducha prorockého. Během čtení **Iz 53,1-8.12** vkládej sebe namísto toho, kde je napsáno „**naše**“ a jméno „**Ježíš**“, kde je napsáno „**ON**“. Po přečtení se modli modlitbou díky činění za to, co Kristus pro tebe učinil. Vyznej své hříchy a odvolávej se na zaslíbení **1Jana 1,9**.
4. Čti **1Kor 13,1-8.13**. Po přečtení se modli. Pros Boha, aby láska Boží zůstala rozlita ve tvém srdci (Řím 5,5) a odvolávej se na zaslíbení **Fil 4,19** a vyznej, že tvou největší potřebou je získání lásky Boží a zrcadlení charakteru **JEŽÍŠE KRISTA**.

Jaké jsou zásady pro použití Božích zaslíbení?

- 4Moj 23,19** – jistota splnění Božích zaslíbení
Mat 7,7 – prosit
Mar 11,24 – věřit, že požadované obdržíme
Jan 11,41 – děkovat za obdržení
Mat 21,22

5. Čti **1Petr 1,4**. Modli se, aby ses stal účastníkem Boží povahy a Jeho lásky, odvolávaje se na zaslíbení Boží, a to: **Zj 3,20; Jak 1,5; Luk 11,13**, a účastníkem Nové smlouvy: **Jer 31,31.33; Žid 10,16.17; Ez 36,26.27**.
6. Duch prorocký radí, abychom se každou hodinu modlili. (**Duch prorockví, sv. 4, str. 350**). „**Nikdo není v bezpečí ani den, ba ani hodinu bez modlitby**“ – modli se každou hodinu, když jsi sám, modli se nahlas, když jsi mezi lidmi, modli se v myšlenkách. „**Děkuji Ti Bože za požehnání obdržená v uplynulé hodině, prosím, požehnej mi a provázej mne v nastávající hodině.**“ Jestli řekls nebo učinil něco špatného, pros Boha o odpuštění. Skládej účty ze svého života hodinu co hodinu. Tehdy budeš chodit s Bohem jako Enoch. Stáváš se svědkem přítomností Boží. V knize „**Svědectví pro církev**“, sv. 8, str. 329, je napsáno: „**Zkušenost Enochova má být naší zkušeností.**“
7. Večer můžeš studovat úkoly sobotní školy, číst Bibli nebo knihu Ducha prorockého.
8. Duch prorocký také radí v knize „**Naše vysoké povolání**“ na str. 116: „**Tvoje poslední myšlenka večer by měla být věnována Tomu, v němž je soustředěna tvoje naděje na věčný život.**“ Kromě toho naše poslední myšlenka, když lehneme ke spaní, má být o Ježíši, našem Spasiteli, o Jeho velké neskonale lásce, kterou do všech podrobností zjevil na kříži Golgoty ve slovech: „**Otče, odpusť jim, nebo nevědí, co činí**“ (Luk 23,24), a s tou myšlenkou usínáme.
9. V knize „**Cesta ke Kristu**“ na str. 52 (český př. 37) je napsáno: „**Vyznávej každý den: »Jsem Kristův, Jemu jsem se zasvětil«**“
10. Zdravotní reforma je velmi důležitá v rozvoji duchovního života a je součástí dokonalého zrcadlení Ježíšova charakteru.
 V knize „**Touha věků**“, na str. 83, je rada, co máme činit: „**Každé zaslíbení obsažené ve slově Božím je určeno nám. Žijeme »každým slovem, které vychází z úst Božích«** (Mat 4,4). **Přepadne-li vás pokušení, nedbejte**

okolnosti nebo vlastní slabosti, dbejte jen síly slova. Všechna jeho moc slouží vám.“ Vezměme Písmo svaté a hledejme vhodné zaslíbení pro náš problém a nesoustředíme se na problém, ale na rozřešení problému, čili na zaslíbení Slova Božího, např. **1Petr 5,7** – „*Všelikou péčí svou uvrhnouce na Něj. Nebo On má péči o vás.*“ Čti: **Žalm 37,5; Iz 41,10.26; Jer 32,17; 33,6; Neh 8,10b; Abak 3,18.19.**

„Srdce vesele občerstvuje jako lékařství“ (Přisl 17,22). *„Vždycky se radujte. Bez přestání se modlete. Za všechno děkujte“* (1Tes 5,16-18). Odtud je následující pravidlo: **„Radost plus Bůh rovná se moc Boží.“**

Co je nejdůležitějším dílem na zemi, jaké kdy bylo dáno člověku? V knize Ducha prorockého „**Výchova**“, na str. 225, čteme: **„Budování charakteru je tím nejdůležitějším dílem, jaké kdy bylo svěřeno lidským bytostem, a jeho bedlivé studium nebylo nikdy dříve tak důležité, jako nyní. Žádná předcházející generace nebyla povolána, aby se setkala s tak důležitými a závažnými otázkami, jako ta dnešní.“** Tak jako nikdy předtím, důkladně studujme tuto věc – jako žádné pokolení před námi – budujme, ozdobujme, rozvíjejme naše charaktery k obrazu Ježíše, což je tím nejdůležitějším dílem pro nás dnes. Kromě toho, co je dnes jako nikdy předtím – nejdůležitější věcí v našem křesťanském životě? **Dokonalé zrcadlení charakteru Ježíše Krista. Je to zvlášť důležité dnes, poněvadž žijeme v posledním pokolení před příchodem Ježíše Krista, o čemž čteme v knize Zkušenosti a vidění**, na str. 71: **„Viděla jsem, že mnozí nepoznali, jací musí být, aby v době soužení mohli žít před tváří Boží bez pravého Nejvyššího kněze ve svatyni. Ti, kteří obdrží pečeť živého Boha a budou v době soužení chráněni, musí dokonale vyzařovat obraz (charakter) Ježíšův.“**

Z tohoto pohledu je **„Program každodenního duchovního života“** odpovědí na nutnost, jaká stojí dnes před námi, a to: abychom dokonale vyzařovali charakter Ježíše v našem životě a abychom patřili mezi **144.000**, kteří přijali Ježíšovu spravedlnost a uskutečnili ji skrze práci Ducha svatého ve svém životě. V knize **„Cesta ke Kristu“**, na str. 61 a 62, čteme: **„Nemáme v sobě nic, čím bychom se mohli chlubit. Nemáme důvod k vyvyšování. Náš jediný důvod k naději je v Kristově spravedlnosti, která je nám přičtena a v té, kterou koná Duch svatý působící v nás a skrze nás.“** Co je důležitější: Charakter nebo intelekt? **The Signs of the Times (Znamení doby)**, 26. srpen 1889, odpovídá: **„Charakter je důležitější než intelekt.“** Nyní žijeme v éře kultu intelektu (rozumu). Všechny školní programy

počínaje základními školami a konče školami vyššími, jsou vedeny myšlenkou dosažení poznání a rozvoje intelektu (rozumu), a ne charakteru.

Uvědomuješ si skutečnost, že žijeme v době konce? Máš pocit, že patříš mezi 144.000 je pro tebe vysoká laťka? Potom čti: Juda 24.25; Fil 4.13.

Co je Ježíšovou touhou? V knize „Skutky apoštolů“, na str. 600 (český př. 392), čteme: „Nic si Spasitel nepřeje víc, než mít pomocníky, kteří ukáží světu Jeho Ducha a Jeho povahu. A není nic, čeho by svět tak potřeboval jako projevů Spasitelovy lásky v lidech.“

Co Bůh od nás žádá? Ellen G. Whiteová, **Letter 20, 1888: „Bůh nejenom od nás žádá přesné vysvětlení Písma svatého. On nejenom chce po nás známost pravdy... ale máme vnášet do našeho každodenního života, do našich vztahů s bližními, Ducha Toho, který nám dal pravdu.“** Mezi naše problémy nepatří jen dokazování, kdo má pravdu, ale nejdůležitější je, abychom vyzářovali charakter Pána Ježíše, to znamená zrcadlit Jeho Ducha a Jeho lásku.

Evangelium (čili dobrá zpráva) nespočívá pouze v tom, že Bůh nás osvobozuje od trestu za hřích, ale také od moci hříchu. Bůh nejenom že odpouští naše hříchy, ale On dává také sílu, abychom nehřešili. V Písmu svatém Bůh říká: **„Tomu pak, kterýž mocen jest, zachovat vás bez úrazu, a postavit před obličejem slávy své bez úhony s veselím“** (Juda 24).

„Nebo hřích nebude panovat nad vámi; nejste zajisté pod zákonem, ale pod milostí“ (Řím 6,14). Vítězství nad mocí a nadvládou hříchu to není něco, co Bůh od nás požaduje, abychom dělali a mohli být spaseni a Jím přijati. Bůh nám slibuje, že On bude v nás působit natolik, nakolik Mu to dovolíme. Také vítězství nad hříchem (jeho mocí a nadvládou) není něco, čeho dosáhneme skrze naše zásluhy, ale to, co se stane naší součástí, když budeme hledět na **Ježíše** a přemýšlet o Jeho charakteru, lásce, až do takové míry, že úplně zapomeneme na sebe a ztratíme ze zřetele vlastní „já“. Proto ve **2Kor 3,18** je napsáno: **„My všichni odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřujeme, v tž obraz proměnění býváme od slávy k slávu, jakožto od Ducha Páně.“**

Jestliže skutečně a doopravdy milujeme **Pána Ježíše** a toužíme, aby brzy přišel, tehdy budeme používat program každodenního duchovního života a dovolíme Duchu svatému, aby krásnil a rozvíjel naše charaktery, abychom dokonale odráželi charakter **Pána Ježíše**, to znamená Jeho spravedlnost, Jeho Ducha a Jeho lásku. ■

Přeloženo z časopisu GŁOS ADVENTU 7-8/90

Hospodin je naším štítom

Skúsenosť, ktorú chcem vám predstaviť v nasledujúcich riadkoch, je dôkazom Božej ochrany nad skazeným svetom biedy a utrpenia. Možno si ani neuvedomujeme, ako by sme mali byť vďační nášmu Stvoriteľovi, že dal medzi padlé ľudstvo a duchovný svet určité hranice. Mnoho z obyvateľov našej planéty sa snaží tieto obmedzenia prekročiť, a tak pocítiť v živote skutočnú slobodu alebo objaviť niečo nové a nepoznané.

Prečo však náš milujúci Boh tieto hranice dal a tak nie sme schopní ľudským zrakom vidieť za oponu duchovného zápasu medzi dobrom a zlom? Kľúčovým bodom je práve veľký spor vekov, ktorý sa odohráva okolo nás. Tak ako blesky divoko bijú v tej najväčšej búrke, práve taký silný je boj o naše duše. Určite ste niekedy pocítili hlbokú bázeň a strach, keď sa vonku rozpršalo a hromy začali mocne udierať. Je pre nás lepšie vychádzať von alebo radšej zostať pod strechou v teple domova? Z hľadiska bezpečnosti bude rozumnejšie zostať doma. A práve v tomto stave sa nachádza duchovný svet – v búrke, ktorá je nepredvídateľná a jej blesky udierajú na každom kroku.

Kto z vás by riskoval, aby vaše dieťa takýto blesk zasiahol? Boh, ktorý dokáže predvídať, ukryl svoje draho vykúpené deti pod nebeský štít, aby nepriateľské blesky nezranili a nezabili ani jedno z Jeho milovaných. Náš Stvoriteľ nás však stvoril ako bytosti so slobodnou vôľou. Ak sa rozhodneme napriek varovaniam tieto hranice prekročiť, sami sa dobrovoľne vzdávame Jeho ochrany.

Môj život bol plný zvedavosti a radosti z objavovania nových vecí. Rýchlo sa mi stereotyp života stával nudným a nezaujímavým. Nenašiel som nič, čo by ma dostatočne v tomto svete uspokojilo a tak som sa vydal na cestu, ktorá viedla do tajomnej, kráľickej nory plnej vzrušenia, ale zároveň aj strachu a neistoty. Začal ma zaujímať skrytý, okultný svet mimo našich hraníc. Na vlastných skúsenostiach som pochopil, že tento duchovný svet existuje a funguje na určitých princípoch.

Pixabay.com

Prišiel však deň, keď môj život zasiahol jeden silný blesk. Bol som ako rozbitý na tisíce kúskov, kedy som strácal svoju identitu a mojím vnútrom prenikla celkom iná bytosť. Strácal som nad sebou kontrolu a vnímal prítomnosť niečoho, čo som v tom čase nazýval energiou alebo vesmírnou silou. Nikdy by ma nenapadlo, že sa môže jednať o posadnutie, ktoré jasne opisuje Biblia ako reálne a skutočné. Táto neznáma sila ma začala sprevádzať až som si uvedomil, na ktorej strane šachovnice stojím. Mal som možnosť poznať, kto je to ten slávny, padlý anjel Lucifer, Syn rannej zory. Bol mi vykreslený ako ten, ktorý je najväčším humanistom a satanskou dračou silou chce pretvoriť tento Bohom stvorený svet plne na svoje temné kráľovstvo. Všetko, čo odráža Božiu stvoriteľskú slávu má v záujme prevrátiť a dať tomu svoju náhradu, ktorú považuje za lepšiu. Ľudstvo mu svojou neposlušnosťou voči Bohu dalo priestor, aby tieto plány začal realizovať a je presvedčený, že sa mu ich podarí dosiahnuť až do poslednej bodky. Jeho pýcha a ctižiadosť je natoľko silná a pretkaná celým jeho bytím, že nedokáže uznať Stvoriteľovu autoritu a preto v sebaklame robí všetko preto, aby dosiahol svoje plány.

Prekročil som hranicu a to neskôr prinieslo aj neblahé dôsledky. Napriek tomu, že som neskôr prijal Ježiša Krista ako môjho osobného Spasiteľa a v hlbokom a úprimnom pokání mu odovzdal svoj život, ovocie z minulosti prinieslo svoju úrodu. A práve toto je tá skúsenosť:

V jeden večer, keď môj nevlastný otec ležal v nemocnici s rakovinou hrtana, ma prišiel navštíviť kamarát, ktorý práve odchádzal na protidrogové liečenie. Neustále mi rozprával o tom, ako všade vidí rôzne čierne postavy, cíti ich prítomnosť a nedokáže v pokoji spať. Snažil som sa mu rozumne vysvetliť, že sa jedná o jeho halucinácie a že to, čo vidí nie je reálne. Napriek tomu, že s duchovným svetom som už mal svoju osobnú skúsenosť! On ma však presviedčal o opaku a opisoval to ako niečo skutočné, nie len ako výplod jeho fantázie a myslenia. Po chvíli tichého zamyslenia sme sa rozlúčili a v objatí mi povedal: „Dnes večer tu niečo v tvojom dome ostane.“

Táto jeho veta ma trochu znepokojila. Nevedel som čo to má znamenať. Zaspával som s premýšľaním nad jeho vetou. Po krátkej modlitbe som však s vďakou zaspal, pretože na druhý deň som musel vstávať do školy. Prebudil som sa uprostred noci, kedy na digitálnych hodinách bolo presne 3:00. Cítil som zvláštnu atmosféru v mojej izbe a pripomenulo mi to moju minulosť, keď som sa venoval okultizmu.

Nevedel som rozoznať, či sa mi to sníva alebo je to skutočnosť, tak som sa postavil z postele, začal sa prechádzať po izbe a pozerat' von oknom na nebeskú oblohu. Po chvíli som pokľakol na svoje kolená a prosil o pokojnú myseľ a spánok.

Znovu som sa prebudil! Pozrel som na hodiny a bolo presne 2:00. Zaliel ma pot a naplnil strach. Postavil som sa z postele, začal sa prechádzať, dotýkať stola a snažil sa rozpoznať, či sa jedná o sen alebo skutočnosť. Keď som si uvedomil, že to nie je sen, skryl som sa pod perinu a volal k Bohu. Cítil som absolútnu slabosť a nedokázal som pochopiť, aká moc má silu aj nad časom, ktorý ide akoby dozadu.

Prišlo ďalšie prebudenie, 1:00 ráno! Čo to má znamenať?! Ako je to možné? Neviete si predstaviť, čo som v tej chvíli prežíval. Vyskočil som z postele, začal sa prechádzať po izbe, dotýkať sa svojho tela a pozerat' na hodiny, ktoré sa s časom neposunuli. Stále bolo 1:00!! Zbral som do rúk telefón a dúfal, že aspoň tam sa dozviem správny čas. 1:00!!! Absolútna bezvládnosť. V mojej izbe som vnímal strašne dusnú atmosféru a moje srdce bolo plné nepokoja. Myslou sa mi premietala veta, ktorá mi v tú noc bola povedaná. Snažil som sa modliť, nedokázal som sa však poriadne sústrediť a rýchlo ma premohol spánok.

Po nasledujúcom prebudení sa stalo niečo, na čo v živote nezabudnem. Nemal som odvahu pozrieť sa na hodiny, pretože som očakával, že tam bude 0:00. Ležal som pod perinou a začal sa modliť. Moje vnútro bolo plné úzkosti a volal som k Bohu, nahlas. Neskôr som pozrel na hodiny, a nebol tam žiadny čas. Z digitálnych hodín tam bola urobená jedenástka. Vyzeralo to ako 01:10, tie nuly a dvojbodka však na digitálnych hodinách vôbec nesvietili, len jednotky. A to isté na telefóne – 11. V tom som počul silné kroky na našej chodbe. Myslel som, že niekto mi ide povedať, čo bláznim uprostred noci a nahlas sa modlím. Nevlastný otec v tom čase ležal v nemocnici a nevedel som pochopiť, ako môže mať mamina alebo niekto z detí, o ktoré sa stará ako profesionálny rodič, tak silné kroky. Čím ďalej boli však silnejšie, až mi to začalo pripomínať zvuk dupotu koní. Zrazu sa otvorili dvere na mojej izbe a nastalo ticho.

Dvere boli otvorené, ale nikoho z nášho domu som nevnímal. V tom som počul tie isté silné kroky aj v mojej izbe. Po chrbte mi išiel mráz. Moje telo stuhlo a začal som cítiť nepríjemný chlad, nedokázal som sa pohnúť a ani otvoriť ústa. V duchu som sa modlil a podarilo sa mi otočiť smerom do stredu mojej izby. **NASTAL POHĽAD, NA KTORÝ NIKDY NEZABUDNEM.**

Uprostred mojej izby stála obrovská tmavá postava, ktorá doslova vysávala zo mňa život. Bol som úplne slabý, mal som pocit, že zomieram. Prežíval som niečo, čo sa veľmi ťažko opisuje slovami. Na digitálnych hodinách stále svietila jedenástka a mal som pocit, že je to môj koniec. Tá bytosť uprostred mojej izby vyzerala ako čierna diera vo vesmíre, ktorá všetko pohlcuje do seba. Tak sýty odtieň tmavej farby som ešte nikdy nevidel. Uvedomil som si podstatu týchto padlých stvorení a ich zničujúcu moc. V tej chvíli som bol úplne bezmocný a paralyzovaný, moje vnútro bolo naplnené úzkosťou a cítil som z tej bytosti obrovský chlad, prázdnotu a ničotu, akoby to bola veľká bezútešná priepasť, ktorá vedie do absolútnej straty existencie a bytia. Jednoducho úplný opak života. Neviem to opísať slovami. Ťažko sa hľadajú vhodné slová, ktoré by to mohli vyjadriť.

Bol to moment, keď som si uvedomil, pred čím nás Boh denne ochraňuje. On je naším štítom! Nerozumiem, prečo až do takejto miery bolo dovolené satanovi, aby mal priestor v mojom živote. Možno minulosťou som otvoril dvere, ktoré v tom čase neboli ešte celkom uzavreté alebo som potreboval pochopiť, že to, čo môj kamarát videl pod vplyvom drog, nebolo výplodom jeho fantázie ani nejaké halucinácie, ale skutočnosť. Drogy sú jednou z brán k prekročeniu Božích hraníc. Satan dá často do života ľudí aj veľmi pekné a sladké skúsenosti, dokonca sa im javí ako anjel svetla, a poslovia tmy ako poslovia svetla. Duchovné bytosti môžu nabrať na seba akúkoľvek podobu, dokonca aj našich mŕtvych príbuzných, len aby nás odvedli od pravej cesty k Bohu a aby sme ostali mimo Božích hraníc. Ale to aké ostávajú vo svojej podstate, čo som mal možnosť vidieť aj v mojej izbe, sa nemení. Človek tiež dokáže vystriedať mnoho šiat a masiek v živote, ale to pravé a skutočné je práve v jeho skazenom srdci.

Avšak späť k pokračovaniu toho, čo sa odohrávalo v izbe. Napriek mojej slabosti, snažil som sa v duchu znova volať k Bohu, keďže som nebol schopný ani otvoriť svoje ústa. On vidí do našej mysle a počuje modlitby, ktoré vydáme zo seba aj bez otvorenia našich úst. V tej chvíli do mňa vstúpila odvaha a sila. Posadil som sa na posteľ a sedel som priamo oproti tej čiernej postave. Jediná veta, ktorá vyšla z mojich úst bola: „V mene Ježiša Krista ti prikazujem, odíď!“

Hneď na to sa tá bytosť rozliala ako voda, jednoducho zmizla a do izby prišlo uvoľnenie, pokojná nebeská atmosféra a s tým aj Božia prítomnosť. Absolútny protiklad toho, čo sa dialo krátko predtým. Digitálne hodiny začali normálne fungovať a bolo niečo po štvrtej hodine ráno. Padol som na svoje kolená a celú

hodinu ďakoval Bohu. Moje vnútro bolo plné radosti, dôvery a istoty Božej moci. Nebeský pokoj, ktorý zalieval moje srdce, prevyšoval aj tie najkrajšie chvíle môjho života. Hrejivá láska a dotyk Božieho Ducha ma úplne premohol. Po tom čo som zažil, som nebol schopný ani ísť do školy. Chcel som ten celý deň stráviť v Božej blízkosti a to sa aj skutočne stalo.

Mamina sa ma pýtala, prečo nejdem do školy a ja som jej ako neveriacemu človeku všetko vyrozprával. Na moje prekvapenie mi začala hovoriť o tom, ako celú noc nespala, mala strašný nepokoj, cítila akoby fúkal vietor v dome a hľadala, či je niekde otvorené okno, avšak nikde nebolo. Opisovala mi veľmi podobné pocity, ktoré som v tú noc prežíval aj ja. Čakal som, že toto ju konečne privedie k tomu, aby uznala existenciu duchovného sveta a s tým aj odovzdala svoj život Bohu. Istú chvíľu nad tým uvažovala, no po niekoľkých dňoch nastala zmena a nechcela mať s duchovnom nič spoločné. A o tej noci sa ani nechce veľmi rozprávať, vysvetlila si to nejako sama po svojom.

A práve toto je problém mnohých ľudí. Môžu zažiť čokoľvek nadprirodzené, môžu mať v živote tisíce rôznych skúseností a situácií, kedy poznajú, že toto nie je náhoda a je tu nejaká vyššia moc, ale pokiaľ svoj život neodovzdajú Kristovi, satan má stále priestor v ich živote. A už či duchovno úplne odmietnu alebo sa ním zaoberajú v inom smere, než v tom, ktorý udáva Biblia, nepriateľ spasenia je spokojný a vie, že tí ľudia sa vzdali Božej ochrany a právom si na nich nárokuje. Je to smutné, no cez to všetko naďalej zotrvávam na modlitbách za moju maminu a možno raz príde deň, keď sa rozhodne odovzdať svoj život Bohu. To jediné, čo je dôležité, je práve slobodná vôľa človeka, ktorú dal Boh každému z nás a preto nikoho nenúti.

Drahí čitatelia, kiež je pre vás povzbudením tento príbeh! Je mojím prianím a zároveň modlitbou, aby priniesol ovocie väčšej dôvery a krajšieho vzťahu s naším Pánom. Budme mu skutočne vďační, za Jeho ochraňujúcu lásku! Veď keby nedržal tento štít nad ľuďmi a nerobil všetko preto, aby pod krídlami Jeho milosrdenstva nachádzali pokoj a istotu v dnešnom rozbúrenom svete, už by sme tu dávno neboli. Pred nami sú podľa prorociev ťažké časy, ale pamätajme, že Boh je naším štítom!

„Hospodin je štítom všetkým, ktorí sa utiekajú k Nemu.“ (Žalm 18,31) ■

PATRIK

Pozvání na zdravotní přednášky

ve dnech 01. - 03. září 2017

Téma:

Životní krize a jejich neblahé důsledky pro zdraví

- Co je to životní krize? Jak vlastně vzniká? Proč způsobuje tělesné onemocnění?
- Stavba mozku a duše. Funkce podvědomí.
- Myšlenkový proces v krizi, který vede k tělesnému onemocnění.
- Východisko z krize a uzdravení

Přednášející: MUDr. Horst Müller. Srdečně Vás zveme.
Setkání se uskuteční v Domě zahrádkářů ve Frýdlantu nad Ostravicí,
ulice Za hřbitovem. Začátek bude v **pátek v 15:00 hodin** a ukončení
v **neděli ve 13:00 hodin**.

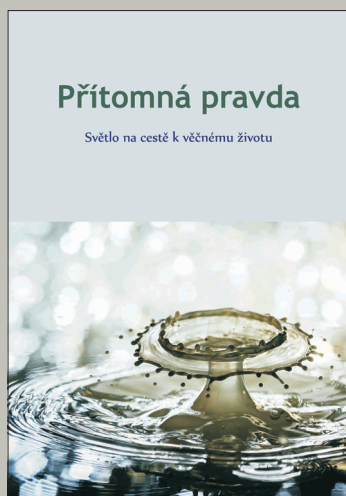
O stravu je postaráno. Prosíme zájemce o ubytování (cena za noc
a osobu je 160 Kč), aby se přihlásili buď telefonicky na číslech 565 396
391, 558 681 363 ve večerních hodinách, nebo písemně na adrese redakce
a na adresách elektronické pošty:

jaromar66@vodafone.de, jaromar66@volny.cz

Objednávky, a to i starších zvukových záznamů (MP3, DVD), zasílejte
na adresu redakce, případně na adresy elektronické pošty, nebo volejte
na uvedená tel. čísla. Nahrávky stojí 10,00 Kč, prosíme o úhradu
poštovního. Adresa redakce:

Marcela Juřicová Lubenská 630, 739 11 Frýdlant n. Ostr.

Redakce časopisu Z ráje do ráje

Přítomná pravda

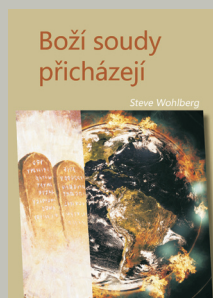
Studijní materiál

Pro křesťany je
naprosto jasné, že
Bible je Boží slovo.
Víme však...

Celobarevné

Formát A4, 166 stran

cena 99 Kč

Boží soudy přicházejí

Steve Wohlberg

Tato knížka obsahuje
dobré i špatné zprávy.
Ať tomu věříme, nebo ne,
život na této planetě se
zhorší a to do velké míry,
předtím.....

Formát A6, 40 stran

cena 10 Kč

Touha po Ježíši

Z obsahu: Čas se naplnil,
Ježíš náš Záchránce, Boží
království je blízko, Ježíš
nás varuje....

brožurka Formát A5,

32 stran

cena 15 Kč

Bůh hovoří ke konci světa

Steve Wohlberg

Mnozí z vás si uvědomují,
že planeta země je v těchto
dnech v problémech. Chtěli
byste odhalit skryté.....

Formát A6, 40 stran

cena 10 Kč

Rozhovor s Ježíšem o sobotě

Gordon Anderson

Základní poznatky
dodržování soboty

Formát A6, 32 stran

cena 10 Kč

Ten, který přichází

Takové je poselství, které nabízí lidem Bible. Představuje Ježíše Krista pověřeného navrátit světu jeho skutečný úděl. Ohledně tohoto tématu však panují jen samá nedorozumění! Jak divná tvrzení jsou často přičítána na účet Písma svatého! A přesto, čteme-li je správně, poselství Bible je nádherně srozumitelné, vyvážené, moudré.

**Formát A5, 280 stran,
cena 50 Kč + porto**

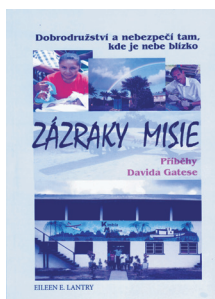

Aktuální výklad 7 troubení

na základě textu Zjevení a Ducha proroctví

Armin Krakolinig

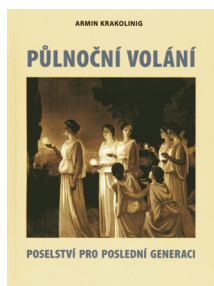
**Formát A4, 80 stran,
cena 25 Kč + porto**

Příběhy Davida Gatese díl 2.

Dobrodružství a nebezpečí tam, kde je nebe blízko. Volné pokračování knihy Misijní pilot od téhož autora.

**Formát A5, 180 stran,
cena 99 Kč + porto**

Půlnoční volání ARMIN KRAKOLINIG

Poselství pro poslední generaci. Ježíšův návrat se stále přibližuje. Naplnění proroctví o dění ve všech sférách našeho života by nás mělo udržovat v bdělosti.

**Formát A5, 131 stran,
cena 35 Kč + porto**

Příběhy Davida Gatese díl 1.

Dobrodružství a nebezpečí tam, kde je nebe blízko.

**Formát A5, 180 stran,
cena 99 Kč + porto**

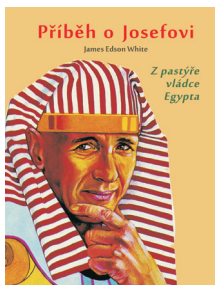

Kniha Job

Cílem této knihy je ukázat čtenáři, jak je možné vstoupit do života vítězství nad sklíčovými problémy.

Armin Krakolinig

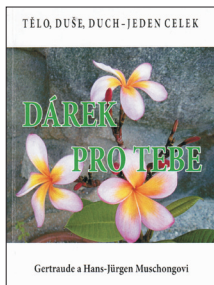
**Formát A5, 180 stran
Tvrdé desky:
cena à 35 Kč + porto
Měkké desky:
cena à 25 Kč + porto**

Příběh o Josefovi knihy pro děti

Čistá a přímá povaha mladého pastýře, pečujícího o stáda svého otce, příznivé ovlivnění jeho fyzické a duševní schopnosti. Skrze obecenství s Bohem a

**Formát A5, 60 stran
cena 40 Kč**

Zdraví se nedá koupit

Je to dárek od našeho Stvořitele. Všimněte-li si potřeb vašeho těla, dostáváte i návod jak o něho pečovat.

Tato knížka tě chce povzbudit a pomoci ti na cestě k dosažení tělesného, duševního a duchovního zdraví.

**Formát A6, 70 stran,
cena 15,00 Kč + porto**